

Elia – Nummer tretton

Fyrtiosex

Jeff Pippenger

2023-10-19

I den föregående artikeln sammanförde vi Elia med historien från 1798 till 1844. Elia träder symboliskt in i den historien när William Miller uppväcktes för att förkunna den första ängels budskap. Änkan i Sarefat representerar en trofast församling som samlar två vedträn, eller två nationer som skulle bli en nation den 22 oktober 1844.

Och säg till dem: Så säger Herren Gud: Se, jag skall hämta Israels barn från hednafolken dit de har gått bort, och jag skall samla dem från alla håll och föra dem in i deras eget land. Och jag skall göra dem till ett enda folk i landet, på Israels berg; och en enda kung skall vara kung över dem alla. De skall inte mer vara två folk, och de skall inte mer alls vara delade i två riken. De skall inte mer ore sig med sina avgudar, inte heller med sina vidrigheter eller med någon av sina överträdelser; utan jag skall frälsa dem ur alla de boningar där de har syndat och rena dem. Så skall de vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. Och min tjänare David skall vara kung över dem, och de skall alla ha en enda herde. De skall vandra efter mina domar och hålla mina stadgar och göra efter dem. Och de skall bo i det land som jag gav åt min tjänare Jakob, där era fäder har bott; där skall de bo, de och deras barn och deras barns barn till evig tid. Och min tjänare David skall för alltid vara deras furste. Och jag skall sluta ett fridsförbund med dem; det skall vara ett evigt förbund med dem. Och jag skall befästa dem och föröka dem och låta min helgedom vara mitt ibland dem för evigt. Min boning skall också vara hos dem; ja, jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Och hednafolken skall inse att jag, Herren, helgar Israel, när min helgedom är mitt ibland dem för evigt. Hesekiel 37:21–28.

Det finns flera välsignelser som Hesekiel identifierar och som är utlovade åt de två stavarna, vilka är två nationer som blir en enda nation. Vi ska börja med att betrakta fyra av dessa välsignelser som syster White har betecknat som fyra ”ankomster”, vilka alla uppfylldes samtidigt, den 22 oktober 1844.

”Kristi ankomst som vår överstepräst till det allra heligaste för att rena helgedomen, sådan den framställs i Daniel 8:14; Människosonens ankomst till den Gamle av dagar, såsom den presenteras i Daniel 7:13; och Herrens ankomst till sitt tempel, förutsagd av Malaki, är beskrivningar av samma händelse; och detta framställs också genom brudgummens ankomst till bröllopet, sådan Kristus beskriver den i liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25.” The Great Controversy, 426.

Den första ”ankomst” som syster White hänvisar till är översteprästens ankomst för ”helgedomens rening”, vilken skulle äga rum vid slutet av tvåusen trehundra år. Den versen ger svaret på frågan i Daniel 8:13, där det frågas: ”Hur länge skall synen gälla om det dagliga offret och om förödelsens överträdelse, som prisger både helgedomen och hären till att förtrampas?” Vers fjorton anger att helgedomens rening skulle börja vid slutet av tvåusen trehundra år. Hesekiel säger att Gud skall

”hämta Israels barn från hednafolken, dit de har farit bort, och samla dem från alla håll, ... och det folk som samlas skall inte längre orena sig”, ty Gud skall ”rena dem; så skall de vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud.”

Den 22 oktober 1844 var den andra ”ankomst” som syster White hänvisade till uppfyllelsen av Daniel kapitel sju, vers tretton, där det anges att Människosonen skulle komma till den Gamle av dagar för att motta ett rike. Hesekiel säger att Gud ”skall göra dem till ett enda folk i landet, på Israels berg; och en och samme konung skall vara konung över dem alla.” Hesekiel framställer Kristus som konung under namnet ”David”, när han säger att ”min tjänare David skall vara konung över dem.” Han identifierar också Kristus som den David som skulle vara deras ”ende herde”, och att hans ”tjänare David” också ”skall vara deras furste för evigt.” En konung behöver per definition sin titel som konung, och han behöver ett välde att råda över och medborgare i sitt rike. Om det inte finns några medborgare, skulle det inte finnas något rike.

Jag såg i nattens syner, och se, en som liknade Människosonen kom med himlens skyar och kom fram till den Gamle av dagar, och man förde honom fram inför honom. Och åt honom gavs välde och ära och ett rike, för att alla folk, nationer och språk skulle tjäna honom: hans välde är ett evigt välde, som inte skall förgå, och hans rike ett sådant som inte skall förstöras. Daniel 7:13, 14.

Den tredje ”ankomst” som identifierades av syster White var när Kristus, såsom ”förbundets budbärare”, plötsligt kom till sitt tempel för att rena Levis söner. Hesekiel säger att Kristus ”skall rena dem; så skola de vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud”, och att Han ”därtill” skulle sluta ”ett fridsförbund med dem”, vilket skall vara ”ett evigt förbund”. Förbundet skulle fullbordas när Gud skulle ”sätta” sin ”helgedom mitt ibland dem”, och att ”hedningarna skola förstå att jag, Herren, helgar Israel, när min helgedom är mitt ibland dem.”

Se, jag skall sända min budbärare, och han skall bereda vägen för mig; och Herren, som ni söker, skall plötsligt komma till sitt tempel, förbundets budbärare, som ni gläder er över. Se, han skall komma, säger Herren Sebaot. Men vem kan uthärda dagen för hans ankomst? Och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är som en smältares eld och som valkares såpa. Och han skall sitta såsom den som smälter och renar silver; och han skall rena Levis söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren ett offer i rättfärdighet. Då skall Juda och Jerusalems offer behaga Herren, såsom i forna dagar och såsom i gångna år. Malaki 3:1–4.

Budbäraren som beredde vägen för Kristus, ”förbundets budbärare” i historien från 1798 till 1844, var Elia, såsom representerad av William Miller. När Kristus plötsligt kom till sitt tempel, renade han ”Levis söner” såsom ”en smältares eld”.

Den andra ”ankomst” som uppfylldes den 22 oktober 1844 var brudgummens ankomst. Två gånger identifierar Hesekiel den nation som sammanfördes av två stavar som Guds ”folk”, och att han ”skall vara deras Gud”. Detta fullbordades genom äktenskapet. Den 22 oktober 1844 identifieras de fyra profetior som uppfylldes, vilka syster White hänvisar till, alla genom vittnesbördet från Hesekiels två stavar.

Elia representerar den budbärare som bereder vägen för förbundets budbärare. Kristus identifierade Johannes Döparen som den budbärare som beredde vägen för hans första ankomst. Syster White identifierade William Miller som Elia, och Miller beredde vägen för att Kristus skulle komma såsom ”översteprästen”, ”Människosonen”, ”förbundets budbärare” och ”brudgummen”.

Efter tre och ett halvt år kom Elia från Sarefat, där han hade vistats hos änkan och hennes son, och befallde Ahab att kalla hela Israel till Karmel. Hesekiel säger att hedningarna skulle veta att Gud var Gud, när han satte sin helgedom mitt ibland den nation som hade samlats samman från de två staverna. På berget Karmel sade Elia till Israel att välja om Gud var Gud eller om Baal var Gud, men han ställde frågan i sammanhanget inte bara av vem som var den sanne Guden, utan också i sammanhanget av vem som var den sanne profeten.

Och Elia trädde fram inför allt folket och sade: Hur länge skall ni halta mellan två meningar? Om Herren är Gud, så följ honom; men om Baal är det, så följ honom. Och folket svarade honom inte ett ord. Därefter sade Elia till folket: Jag, jag ensam, är kvar som Herrens profet; men Baals profeter är fyrahundra-femtio man. 1 Kung. 18:21, 22.

Hela Israel, även Ahab, visste att Elias Gud var Gud, när eld föll ner från himlen och förtärde Elias offer. Eldens nedfall på berget Karmel utmärker den tidpunkt då Gud placerade sin helgedom mitt ibland nationen, som bestod av två stavar. Undret med elden på berget Karmel visade att Gud var Gud och att Baal var en falsk gud.

Undret i Sarepta, när Elia lade sig över änkans döde son tre gånger, bevisade för henne att Elia var en gudsman, och undret på Karmel åstadkom samma sak. Karmels eld bevisade inte bara att Gud var Gud, utan den visade också att Elia var Guds sanne profet, i motsats till Baals profeter och lundarnas profeter. I historien från 1840 till 1844 visades Miller och milleriterna vara de sanna profeterna, i motsats till den avfälliga protestantismens falska profeter, som just i den historien hade uppenbarat att de var Isebels döttrar.

Elia på Karmel representerar verket att identifiera det sanna protestantiska hornet, ty det sjätte riket i Bibelns profetia, jorddjuret i Uppenbarelseboken tretton, har ett protestantiskt horn och ett republikanskt horn, och det hade just påbörjat sitt välde år 1798. År 1798, vid slutet av tre och ett halvt år av Isebels styre, kom Elia från Sarefat för att göra en tydlig åtskillnad beträffande vilken kyrka som var protestantismens horn på jorddjuret.

Änkan i Sarefat vandrade från Thyatiras historia till bröllopet, där hennes änkestånd skulle tas bort. Hennes uppväckte son representerar dem som mördades av Isebel under de tre och ett halvt åren av torka. De två vedträn som hon samlade till en eld var de två husen i det bokstavliga Israel, vilka skulle samlas tillsammans till ett folk, och det folket var det andliga Israel. Änkan skulle använda de två vedträna till att tända en eld, vilket ägde rum på Karmel och den 22 oktober 1844, när förbundets budbärare renade Levi söner med en ”luttrande eld”.

Eld är en symbol för utgjutandet av Guds Ande, vilket ägde rum på Karmel och vid Midnattsropet, som nådde sin höjdpunkt den 22 oktober 1844.

Och när pingstdagen var fullt inne, var de alla samlade med ett och samma sinne på samma plats. Och plötsligt kom från himlen ett dån, såsom av en våldsam stormvind, och det uppfyllde hela huset där de satt. Och tungor såsom av eld visade sig för dem, och de fördelade sig och satte sig på var och en av dem. Och de blev alla uppfyllda av den helige Ande och började tala med andra tungor, allt eftersom Anden ingav dem att tala. Apostlagärningarna 2:1–4.

Andens utgjutelse representerar förkunnandet av ett budskap, och änkan skulle göra upp eld, så att hon kunde tillreda något att äta, vilket är ett budskap.

Och jag gick fram till ängeln och sade till honom: Ge mig den lilla boken. Och han sade till mig: Tag den och ät upp den; och den skall göra din buk bitter, men i din mun skall den vara söt såsom honung. Och jag tog den lilla boken ur ängels hand och åt upp den; och den var i min mun söt såsom honung; och så snart jag hade ätit den, blev min buk bitter. Uppenbarelseboken 10:9, 10.

Det budskap som omedelbart förkunnades för Isebel av Ahab var att Elias Gud var den sanne Guden, ty Ahab hade just bevittnat hur Elias Gud svarade med eld. Det budskap som omedelbart öppnades den 22 oktober 1844 var den tredje ängels budskap. I båda fallen väcker det budskap som förmedlas av Ahab eller den tredje ängels budskap Isebels raseri.

Men rykten från öster och från norr skall förskräcka honom; därför skall han dra ut i stort raseri för att fördärva och fullständigt göra slut på många. Daniel 11:44.

Daniels ”tidningar från öster och från norr” representerar det budskap som väcker nordens kunges vrede, vilken är Isebel, och hon inleder den sista förföljelsen i jordens historia. Detta budskap representerades av Ahabs budskap till Isebel och av den tredje ängels budskaps ankomst vid domens början år 1844.

Och Ahab berättade för Isebel allt vad Elia hade gjort, och därtill hur han hade dräpt alla profeterna med svärd. Då sände Isebel en budbärare till Elia och lät säga: Må gudarna straffa mig nu och framdeles, om jag inte i morgon vid denna tid gör med ditt liv såsom med en av deras. 1 Kung. 19:1, 2.

Elia framställs, som en symbol, genom ökenperioden från 538 till 1798. Sedan, år 1798, framträder Elia i historien som William Miller. År 1844 nedkallar Elia Midnattsropets eld från himlen. Därefter, år 1863, förkastades Elia och hans budskap. Hans budskap var Moses budskap om de ”sju tiderna”, vilket också framställs genom budskapet om Hesekiels två stavar. Samlandet av de två stavar vid slutet av deras skingring var budskapet till änkan i Sarefat, och hon samlade de två stavar innan hon beredde en måltid.

Enligt James och Ellen White blev milleritisk adventism laodiceisk adventism år 1856, och när de därefter förkastade Elias budskap om Moses ”sju tider” år 1863, undanröjde de den logiska möjligheten att förstå den tilltagande kunskapen om de ”sju tiderna” som Gud hade sökt frambringa år 1856 (genom Hiram Edsons åtta ofullbordade artiklar). De tvingades av logiken att börja riva ned det grundläggande system av sanningar som änglarna ledde William Miller att sammanställa. Den första ”sten” som upptäcktes av Miller var grundstenen som laodiceisk

adventism skulle snava över genom hela sin historia. Förkastandet av denna första sanningens sten frambringade Laodiceas blindhet, ett symptom som kan botas men sällan eftersträvas.

Reningen av templet som började den 22 oktober 1844 innefattade reningen av ”hären” som hade blivit nedtrampad tillsammans med helgedomen i Daniel 8:13. Härskarans var framställd genom de ”två vedträna” som änkan i Sarefat hade samlat till elden. De två vedträna var de två husen i det bokstavliga forntida Israel. Det bokstavliga Efraim och Juda skulle samlas till en andlig nation och renas av förbundets budbärare vid domens början. Dessa två nationer var den ”här”, som hade blivit nedtrampad.

Hesekiels löfte var att Gud skulle ”hämta Israels barn från hedningarna, dit de hade gått”, och skulle ”församla dem” ”och föra dem till deras eget land”. Det bokstavliga Israels land var det härliga landet, eller det utlovade landet, eller Juda. Det andliga härliga landet år 1798 var landet för det tvåhornade jorddjuret i Uppenbarelseboken tretton.

Den dag då jag upplyfte min hand till dem för att föra dem ut ur Egyptens land till ett land som jag hade utsett åt dem, ett land som flyter av mjölk och honung, vilket är det härligaste av alla länder ... likväl upplyfte jag också min hand till dem i öknen, att jag inte skulle föra dem in i det land som jag hade gett dem, ett land som flyter av mjölk och honung, vilket är det härligaste av alla länder. Hesekiel 20:6, 15.

De två bokstavliga Israels hus levde i det land som var ”alla länders härlighet”, landet som ”flödade” av ”mjölk och honung”. När de två bokstavliga Israels hus samlades tillsammans som det andliga Israel, blev dem löftet givet att de skulle placeras i sitt eget land. Det andliga ”härliga landet” är där milleriternas rörelse i början och de etthundrafyrtiofyra tusendens rörelse i slutet är förlagda under jorddjurets herravälde. Den rörelse som representerar de etthundrafyrtiofyra tusen kunde endast uppresas i jorddjurets land. En rörelse som gör anspråk på att vara den tredje ängels rörelse från något annat land är en förfalskning, ty Alfa och Omega åskådliggör alltid slutet genom början.

”Guds oöverträffade barmhärtighet och välsignelser har utgjutits över vår nation; den har varit ett frihetens land och hela jordens härlighet. Men i stället för att återgälda Gud med tacksamhet, i stället för att ära Gud och hans lag, har de bekännande kristna i Amerika blivit genomsyrade av högmod, girighet och självtillräcklighet....”

”Tiden har kommit då domen har fallit på gatorna, och rättvisan kan inte komma in, och den som viker av från det onda gör sig själv till ett byte. Men Herrens arm är inte förkortad, så att den inte kan frälsa, och hans öra är inte så tungt, att det inte kan höra. Förenta staternas folk har varit ett gynnat folk; men när de inskränker religionsfriheten, överger protestantismen och ger påvedömet sitt stöd, kommer deras skulds mått att vara fullt, och ’nationellt avfall’ kommer att upptecknas i himmelens böcker. Resultatet av detta avfall kommer att bli nationell undergång.”
Review and Herald, 2 maj 1893.

I Daniel kapitel åtta, verserna tretton och fjorton, identifieras nedtrampandet av både helgedomen och hären. Hären var det bokstavliga Israels två hus. Jerusalem blev nedtrampat under de ett tusen två hundra sextio åren av den mörka medeltiden.

Och mig gavs ett rör, likt en stav; och ängeln stod där och sade: Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillber därinne. Men gården som är utanför templet skall du lämna åsido och inte mäta den; ty den är given åt hedningarna, och den heliga staden skall de trampa under sina fötter i fyrtiotvå månader. Uppenbarelsboken 11:1, 2.

Johannes får i Uppenbarelsbokens elfte kapitel befallning att mäta inte bara templet, utan också ”dem som tillber däri”. Johannes var profetiskt placerad vid den 22 oktober 1844, när han befalldes att mäta templet och dem som tillbad däri.

Och jag tog den lilla bokrullen ur ängeln hand och åt upp den; och i min mun var den söt som honung, men så snart jag hade ätit den blev min buk bitter. Uppenbarelsboken 10:10.

I den tionde versen i Uppenbarelsbokens tionde kapitel framställde Johannes den bittra besvikelsen den 22 oktober 1844, och han fick omedelbart befallning att mäta både helgedomen och härskarorna. Ämnet för frågan i Daniel åtta och vers tretton är nedtrampandet av både helgedomen och härskarorna. Johannes underrättar oss om att ”hedningarna” skulle ”trampa” den ”heliga staden” ”under sina fötter” i ”fyrtiotvå månader”. De fyrtiotvå månaderna var Elias tre och ett halvt år. Det var den mörka medeltiden från 538 till och med 1798. Med profetisk ståndpunkt på den 22 oktober 1844 fick Johannes befallning att lämna förgården och ”inte mäta den, ty den blev given åt hedningarna, och den heliga staden skola de trampa under sina fötter i fyrtiotvå månader.”

När Johannes fick befallningen att mäta ”templet och altaret och dem som tillber därinne”, fick han, med orden i Daniel 8 och vers 13, befallningen att mäta helgedomen och härskarorna. Om Johannes fick befallningen att ”inte” räkna de ett tusen två hundra sextio åren, då skulle han mäta från 1798 till den punkt där han stod år 1844. 1798 till 1844 utgör, när det mäts, fyrtiosex år. Början på de fyrtiosex åren var år 1798, då Moses ”sju tider” över Israels norra hus fullbordades. Slutet på de fyrtiosex åren var år 1844, då Moses ”sju tider” över Israels södra hus fullbordades. Johannes mätning motsvarar fyrtiosex år. Talet fyrtiosex symboliserar templet. Jesus sade: Riv ned detta tempel, så skall jag resa upp det på tre dagar, men de ordtvistande judarna invände att templet hade uppförts på fyrtiosex år.

Jesus svarade och sade till dem: Riv ned detta tempel, så skall jag resa upp det på tre dagar. Då sade judarna: I fyrtiosex år har man byggt på detta tempel, och du skall resa upp det på tre dagar? Men han talade om sin kropps tempel. Joh. 2:19–21.

Jesus antog Adams kött efter att Adam hade fallit, med alla dess ärftliga degenerationer, för att ge ett exempel på att vi skulle kunna övervinna såsom Han övervann. På två vittnens utsaga är det så, att att lära att Kristi kött inte innehöll de ärftliga degenerationerna av fyratusen års synd är att främja Babylons vin; ty att lära att Kristus inte antog dessa ärftliga svagheter är en huvudlära inom katolicismen.

Och varje ande som inte bekänner att Jesus Kristus har kommit i köttet är inte av Gud; och detta är antikrists ande, om vilken ni har hört att den skulle komma, och redan nu är den i världen. 1 Joh. 4:3.

Ty många bedragare har gått ut i världen, sådana som inte bekänner att Jesus Kristus har kommit i köttet. Denne är bedragaren och antikrist. 2 Johannesbrevet 1:7.

Templet, som var Kristi kropp, var varje människas kropps tempel.

”Kristus befann sig inte i en lika gynnsam ställning i den öde vildmarken att uthärda Satans frestelser som Adam gjorde när han frestades i Eden. Guds Son ödmjukade sig själv och antog människans natur sedan människosläktet i fyra tusen år hade vandrat bort från Eden och från sitt ursprungliga tillstånd av renhet och rättfärdighet. Synden hade i tidsåldrar satt sina fruktansvärda märken på människosläktet; och fysisk, mental och moralisk degeneration rådde genom hela den mänskliga familjen.

”När Adam angreps av frestaren i Eden var han utan syndens fläck. Han stod i kraften av sin fullkomlighet inför Gud. Alla hans varelses organ och förmögenheter var lika utvecklade och harmoniskt avvägda.

”Kristus stod i Adams ställe i frestelsens öken för att uthärda det prov som han inte förmådde bestå. Här segrade Kristus till syndarens gagn, fyra tusen år efter det att Adam vände ljuset från sitt hem ryggen. Skild från Guds närvaro hade människosläktet, generation efter generation, alltmer avlägsnat sig från den ursprungliga renhet, vishet och kunskap som Adam ägde i Eden. Kristus bar släktets synder och svagheter sådana de var när Han kom till jorden för att hjälpa människan. För släktets skull, med den fallna människans svagheter över sig, skulle Han möta Satans frestelser på alla de punkter där människan skulle bli angripen.” Selected Messages, bok 1, 267, 268.

I Johannesevangeliets andra kapitel talade Kristus om sin kropp som ett tempel, och hans kroppstempel var en människas med fyra tusen års fördärvade svagheters samlade degenerering. Det mänskliga tempel som Kristus hänvisade till består av fyrtiosex kromosomer. När Mose gick upp på Sinai för att ta emot lagen och anvisningarna för uppförandet av templet, var han på berget i fyrtiosex dagar. Hesekiel hänvisar till att Kristus placerar sitt tempel i ”mitten” av de två stavarna. Tidsperioden från avslutningen av de sju tiderna för det norra riket och det södra riket, som Johannes fick befallning att mäta, var fyrtiosex år, och den representerade ”mitten”, eller tidsperioden mellan 1798 och 1844. Under dessa fyrtiosex år uppförde Jesus det andliga tempel som han plötsligt skulle rena när han kom som förbundets budbärare. Som förbundets budbärare skulle han skriva sin lag i sitt folks hjärtan. Den lagen representeras av två tavlor. Den första tavlan har fyra bud, den andra tavlan har sex. Tillsammans representerar de talet fyrtiosex.

Insamlingen av det andliga Israel från 1798 till 1844 representerar insamlingen av det andliga Israel, men den representerar också upprättandet av ett tempel.

Till honom kommen, den levande stenen, som visserligen förkastad av människor men utvald av Gud och dyrbar, blir också ni, såsom levande stenar, uppbyggda till ett andligt hus, ett heligt prästerskap, för att frambära andliga offer som genom Jesus Kristus är välbehagliga för Gud.

Därför heter det också i Skriften: Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten; och den som tror på honom skall inte komma på skam.

För er som tror är han alltså dyrbar; men för dem som är olydiga har den sten som byggnadsarbetarna förkastade blivit till hörnstenen, och en stötesten och en klippa till fall, för dem som stöter sig på ordet och är olydiga; till detta blev de också bestämda.

Men ni är ett utvalt släkte, ett kungligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er ut ur mörkret till sitt underbara ljus. Ni som förr inte var ett folk, men nu är Guds folk; ni som inte hade fått barmhärtighet, men nu har fått barmhärtighet. 1 Petrus 2:4–10.

Det tempel som uppfördes från 1798 till 1844 innefattar en grupp som var ”bestämda” till olydnad. Deras olydnad kom till uttryck i deras förkastande av ”de sju tiderna”, ”hörnstenen”, ”den sten som byggnadsarbetarna förkastade”, vilken är ”anstötens klippa” och ”snubblestenen”.

Den skara som var ”utvald av Gud” kände igen den ”sten” som hade blivit ”förkastad av människor” såsom den ”levande stenen”, och såsom den ”sten” som hade blivit ”utvald av Gud” och var ”dyrbar”. De ”utvalda av Gud”, det ”utvalda släktet”, hade ”forna tider” varit ”icke ett folk”, men skulle då bli ”Guds folk”. När Gud samlade de två staverna, förde han dem ut från ”hedningarna”. De skulle bli hans folk när han förde de två nationerna samman till ett under de fyrtiosex åren från 1798 till 1844.

Det finns endast en grund, och denna grund är Jesus Kristus; men den ”stötesten” som var grunden för den historia som förkastades av de olydiga, var Moses’ sju tider. När de ”sju tiderna” förkastades år 1863, var det ett förkastande av Jesus Kristus.

Den hopkok av fabler som drar slutsatsen att helgedomens rening, vilken började den 22 oktober 1844, enbart var en uppfyllelse av de två tusen tre hundra årens profetia, utpekar en tom helgedom, en helgedom utan härskara, ett rike utan medborgare. Det finns inget syfte med helgedomen, givet genom inspirationen, som har högre prioritet än det som Gud sade är helgedomens syfte.

Och de skall göra mig en helgedom, så att jag kan bo mitt ibland dem. 2 Moseboken 25:8.

I Skrifterna är Guds helgedom alltid förknippad med Hans folk, som utgör härskaran. Hesekiels två trästycken, som identifieras som två nationer, skulle bli en nation, och Guds helgedom skulle vara i deras mitt. Att förvränga frågan i vers tretton i Daniel åtta för att dölja vad som faktiskt efterfrågas i frågan, är samtidigt också att förkasta den ”visse helige” i vers tretton, som ombads att besvara frågan.

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur lång tid gäller synen om det dagliga offret och om förödelsens överträdelse, så att både helgedomen och hären blir givna till att förtrampas? Och han sade till mig: Intill två tusen tre hundra dagar; sedan skall helgedomen renas. Daniel 8:13, 14.

Den himmelska varelse som tillfrågades kallas ”denne särskilde helige”, och uttrycket är översatt från det hebreiska ordet ”Palmoni”, som betyder den underbare räknaren, hemligheternas räknare. I det avsnitt, som är adventismens centrala pelare och grundval, framställer Kristus sig själv som den underbare räknaren. Detta gör han just där han identifierar förhållandet mellan den längsta tidsprofetian i Bibeln och även tidsprofetian om de tjugutrehundra dagarna. Den längsta

tidsprofetian är Moses ed, vilken är de sju tiderna i Tredje Moseboken tjugosex. Det är den profetia som identifierar båda Israels hus' förskingring och förslavning, vilka identifieras som "hären" som skall nedtrampas i vers tretton, medan vers fjorton identifierar profetian om helgedomens nedtrampande. Båda profetiorna uppfylldes den 22 oktober 1844, efter att änkan i Sarefat hade samlat de två vedträna till elden åt förbundets budbärare.

När adventismen förkastade den allra första sanningen om profetisk tid, vilken änglarna ledde William Miller att förstå, förblindade de sig själva. År 1856 försökte Palmoni, genom Hiram Edsons åtta artiklar, att öka ljuset över de sju tiderna, men förgäves. De förkastade budskapet till Laodicea och godtog Laodiceas fem illasinnade yttringar och identifierade därmed sig själva som de fem fåvitska jungfrurna.

De sextiofem åren i Jesaja sju, som i sin början identifierar 742 f.Kr., 723 f.Kr. och 677 f.Kr., upprepades i den avslutande historien 1798, 1844 och 1863. Denna avslutande historia framställs genom sammanförandet av de två stavarna i Hesekiel kapitel trettiosju, och änkan i Sarefat (så som hon kallas i Nya testamentets grekiska text) är historien om att Gud upprättar ett förbundsförhållande med det andliga Israel i det andliga Juda (det härliga landet) under historien om det sjätte riket i Bibelns profetia. Då denna historia utgör slutet på profetian om sextiofem år, representerar den också början på jorddjuret i Uppenbarelseboken tretton. Vid början av det sjätte riket i Bibelns profetia åskådliggör sammanfogandet av två stavar slutet på det sjätte riket i Bibelns profetia. Denna historia innehåller en parallell historia om protestantismens horn och republikanismens horn.

Profetiskt sett är en makt, eller ett horn, eller en nation, eller ett rike, eller en kung eller ett huvud utbytbara symboler, beroende på det sammanhang där de används. Alla dessa symboler hänvisar också till de två stavarna som Hesekiel identifierar som två nationer. I början av jorddjurets profetiska historia samlades det protestantiska hornet till en nation, eller ett horn. Vid slutet av just denna samma historia kommer det republikanska hornet att förena sig med den avfälliga protestantismens horn för att bilda en nation. Den nationen kommer att vara en avbild av havsdjuret i Uppenbarelseboken tretton. Logiskt sett gäller att om vi vägrar att se vittnesbördet om förbannelsen av de sju tiderna (som verkställdes mot det bokstavliga Israels båda hus), kommer vi sannerligen inte att kunna se hur dessa två bokstavliga hus av det forntida Israel blev det andliga Israels nation år 1844. Om vi inte kan se den historien, är vi fullständigt "utan en aning" om hur den historien vid Förenta staternas början identifierar historien vid slutet, när det republikanska hornet upprepar samlingsprocessen och sammanfogandet som illustrerades i början med det protestantiska hornet.

Vi kommer att fortsätta att behandla dessa sanningar i nästa artikel.